

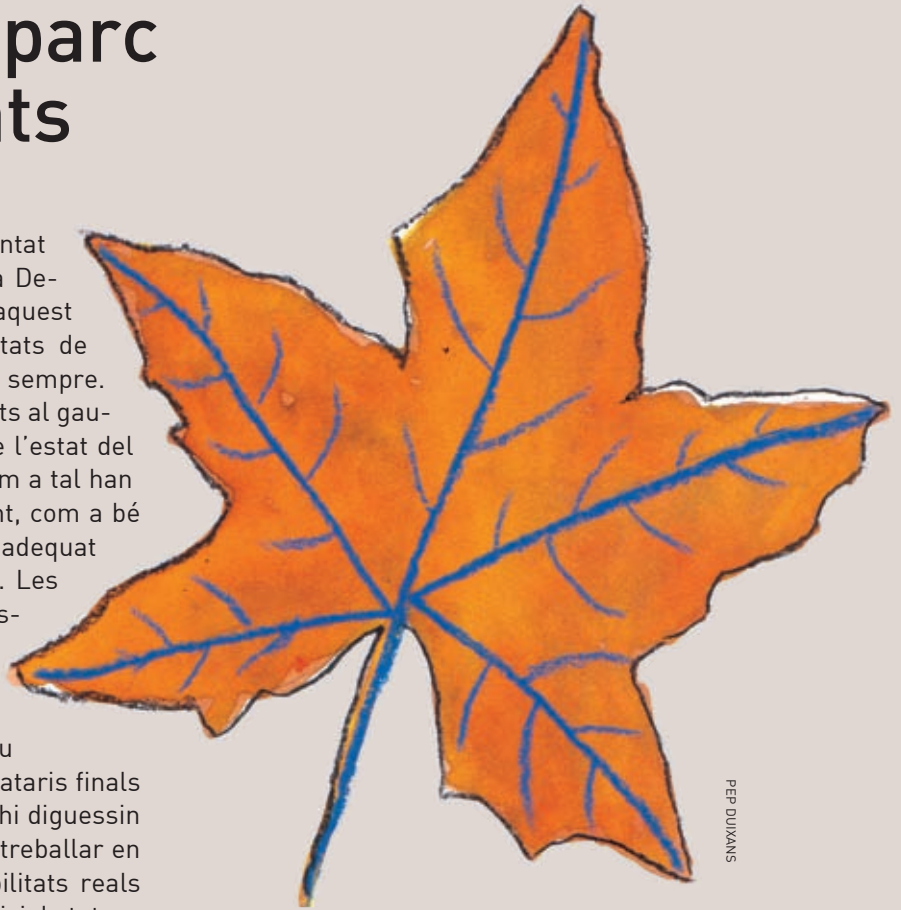
La Devesa, el parc de les voluntats

Ara que Girona encara una voluntat renovada d'intervenció sobre la Devesa, és bo reflexionar sobre aquest espai gironí que tantes dificultats de concepció i de gestió ha reportat des de sempre. Els jardins i parcs públics neixen destinats al gaudi i esbarjo dels ciutadans com a fills de l'estat del benestar. Són una conquesta social, i com a tal han de ser tinguts en compte a cada moment, com a bé cultural que són, per assegurar-ne un ús adequat i compatible amb la seva perdurabilitat. Les societats modernes es basen en la transparència i la participació dels ciutadans en les decisions polítiques, i per això l'Ajuntament de Girona va organitzar durant el primer trimestre de l'any un nou procés participatiu per tal que els destinataris finals de l'equipament, és a dir, els ciutadans, hi diguessin la seva. Al mateix temps els tècnics van treballar en la diagnosi dels problemes i les possibilitats reals d'harmonitzar patrimoni i gaudi en benefici de tots.

La relació de Girona amb la Devesa és una història llarga i accidentada que, com les relacions humanes, esdevé un mirall de l'evolució dels temps, els costums i els valors vigents. L'espai fou, en origen, defensa dels rius i proveïdor de fusta per a la ciutat i, a continuació, el lloc idoni per madurar tots els

Mirant enfora

L'arquitecte Ricard Giralt Casadesús (1884-1970) projectà el Parc Bosc de Figueres i la renovació de la Devesa a principis del segle xx. Entre les seves notes, hi trobem aquesta cita de l'arquitecte escocès George Wittet: «Diu M. Whittet [els parcs] són parts de tendresa, de dolçor, i de repòs per les masses, els esposos i els enamorats, són fets per a tota la població rica i pobre amb drets i privilegis iguals per a cada classe. Els parcs són grans civilitzadors i igualadors. Aixecant el poble vers una vida superior, són educatius; són una font d'inspiració. Baix tots els punts cada ciutadà deuria aixecar la mà a favor dels parcs; són l'herència del poble temps a venir».

PEP DUXANS

projectes ciutadans que exigien espais oberts. Els actors principals han estat, per una banda, els consistoris amb els seus tècnics, entre els quals és indiscutible la destacada tasca de qui fou el seu primer projectista, Martí Sureda Deulovol, el 1859, i l'arquitecte que va somniar el parc contemporani que mai no va arribar a ser-ho, Ricard Giralt Casadesús, des del 1922. Els altres actors, no menys importants, els ciutadans. Primerament aquells que en feren el seu paradís proper, bàsicament en les dècades de finals del XIX i primer terç del segle XX. Escenari de la vida social, de passeigs i festejos, revetlles i concursos, ha estat glossat miríficament pels nostres escriptors. Després contenidor d'usos inclassificables fruit de la modernitat: piscines, circuits, fires, mercats, tir olímpic, discoteca. Novament, tot allò que necessitava espai en trobava a l'arbreda centenària. I al seu costat, els cinturons que les noves vialitats imposaren: carreteres nacionals, talussos... i després via-ductes del tren i aparcaments encintaren l'espai fins a fer-lo poc llaminer al passeig ciutadà. Ara toca fer-lo transparent, en la gestió, en les voluntats i desitjos i també en l'accés. Vet aquí la carta als reis dels ciutadans i el concurs dels tècnics. Molta feina i els millors desitjos per a tots.